

III Лозаннський конгрес благовісників шукав відповіді на виклики сучасності

Чи задавали ми собі питання, хто кого знайшов: ми – Христа чи Христос нас? Якось енергійний запальний євангеліст запитав одного підлітка: «Чи ти вже знайшов Христа?». А той відповів: «Я й не знав, що Він загубився. Я Його ніколи

не шукав, це Він мене знайшов».

Тому немає жодної причини хвалитися своєю належністю до тієї чи іншої конфесії. Закликом III Лозанського конгресу, який проходив 16 - 25 жовтня в міжнародному конференц-центрі м. Кейптауна (Південноафриканська республіка), стало звернення до всіх християн перестати воювати між собою, критикувати один одного, доводити свою позицію, вивищуватися своєю конфесією і близькістю до Бога. Пора вже нарешті зупинити міжрелігійні і міжденомінаційні чвари й активно проповідувати Євангеліє не спасенням народам.

Південноафриканська Республіка (ПАР) – країна, розташована на півдні Африки, на узбережжі двох океанів. Межує на півночі з Намібією, Ботсванією і Зімбабве, на північному сході – зі Свазілендом і Мозамбіком. Серед 53 країн Африканського континенту ПАР славиться розмаїттям культур і мов. 11 офіційних мов закріплені конституцією. Дві з них мають європейське походження: африкаанс – мова, яка виникла на основі голландської і якою спілкуються більшість населення Південної Африки, а також південноафриканська англійська.

Південна Африка етнічно дуже різноманітна. 79,5% населення має африканське походження і розділене між різноманітними етнічними групами, які говорять різними говірками банту. 9 з них мають офіційний статус. Банту – загальна назва

більш ніж 400 етнічних груп, які проживають на всій території Африки на південь від Сахари. У Південній Африці також проживають великі європейські, індійські та расово змішані громади. Близько чверті населення становлять безробітні, які живуть на менш ніж 1,25 дол. США на добу. І ще одна сумна цифра – 18% жителів ПАР хворі на СНІД.

Кейптаун (на африкаанс Капстад) – третє за чисельністю місто ПАР (населення близько 5 млн.). Розташоване воно на південному заході країни в бухті Столова недалеко від мису Доброї Надії. Це столиця Західної Капської провінції, а також законодавча столиця ПАР. У Кейптауні розташовані парламент ПАР і багато урядових установ. Його часто називають одним із найгарніших міст світу.

Робочий момент.

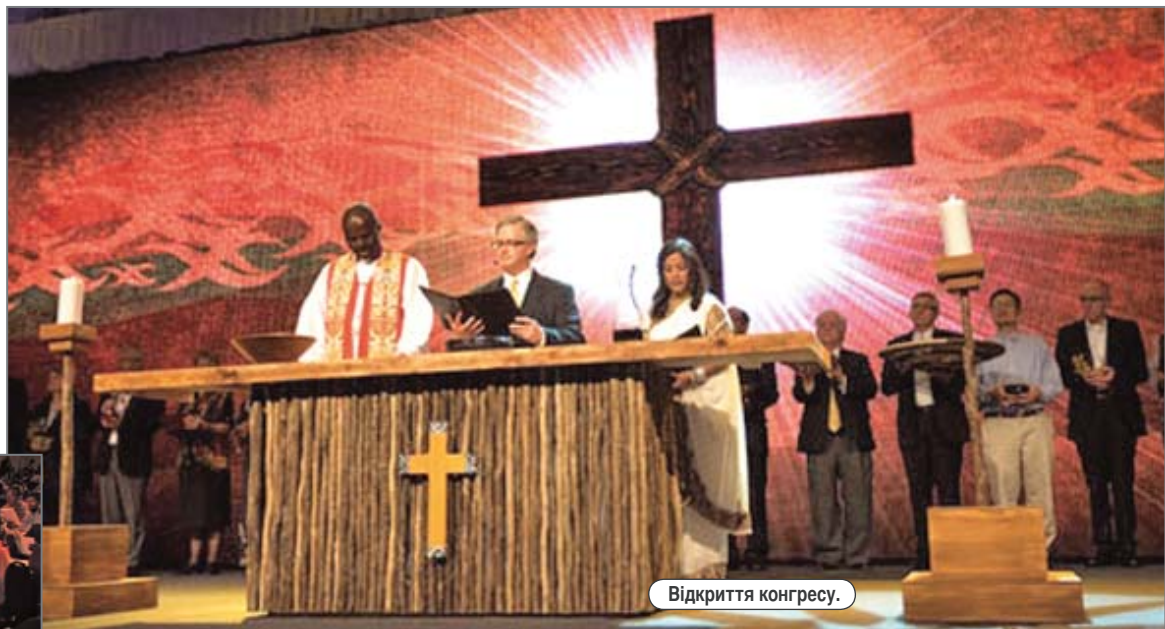

Молитва єднає всіх.

Кейптаун розвивався як перевалочний пункт для голландських кораблів по дорозі з Європи до Східної Африки, Індії та інших частин Азії і відігравав провідну роль більше 200 років, до відкриття Суецького каналу в 1869 році. Місто заснували 6 квітня 1652 року голландські колоністи під керівництвом Яна ван Рібекса. Це було перше постійне європейське поселення в Африці на південь від Сахари.

76,6% жителів Кейптауна сповідує християнство, 10,7% не сповідує жодної релігії, 9,7% – мусульмани, 0,5% – євреї і 0,2% – індуси, а 2,3% зі своїм віросповіданням не визначилися.

Але повернімося до конгресу. Головною його ціллю було обговорення проблем, з якими стикається вселенська Церква в сучасному світі, а також питання благовісту. Девізом конгресу став біблійний текст з Другого послання

Відкриття конгресу.

апостола Павла до коринтян: «Бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим» (2 Кор. 5:19).

У ньому взяли участь близько 4200 християнських лідерів з усього світу. На конгресі було представлено 200 країн, здійснювався переклад на сім мов. Трансляцію вели сотні офіційних ЗМІ з усього світу. На жаль, понад дві сотні китайських делегатів не змогли приїхати – на реєстрації в аеропортах Китаю їх позбавили паспортів. Без жодного пояснення заявили, що паспорти повернуть

25 жовтня. Ми з боєм констатуємо, що Церква в Піднебесній імперії жорстоко переслідується, але при цьому вона дивовижно успішна в проповіді.

Ініціатором I Лозанського конгресу, який пройшов у 1974 році, був всесвітньо відомий проповідник Біллі Грем. Саме той конгрес поклав початок Лозанському руху, який об'єднує християн всього світу у справі благовісту. У першому конгресі взяли участь 2700 делегатів з 150 країн. Тоді був підписаний «Лозанський маніфест», котрий ліг в основу Лозанського руху. Ціллю руху – заклик і допомога місцевим церквам в активній

євангелізаційній та місіонерській роботі. В 1989 році в місті Манілі на Філіппінах відбувся II Лозанський конгрес.

Про III конгрес кажуть, що це одна з найбільших подій всесвітньої євангелізації. Він справді об'єднав християн з усього світу і став підтвердженням того, що, поза належністю до національності, до тієї чи іншої деномінації, всі, хто увірував у Господа, є Його дітьми, становлять вселенську Церкву і повинні робити все, аби Церква виконала покладену на неї місію. Звичайно, якщо вони слідуватимуть за Христом на біблійних засадах.

(Закінчення на 2-й стор.)

Всеукраїнська Рада Церков звернулася до ПАРЄ з приводу моралі

Глави конфесій висловили стурбованість ініціативами Парламентської Асамблеї, які можуть призвести до порушень прав віруючих лікарів та тих медичних працівників, які за покликанням совісті відмовляються здійснювати операції зі штучного переривання вагітності (абортів).

У Європі почастішали випадки відмов з боку лікарів та медичних працівників здійснювати певні медичні операції у зв'язку з тим, що це суперечить їх релігійним, моральним, етичним переконанням чи іншим запереченням совісті.

З метою забезпечення своєчасної медичної допомоги жінкам Парламентська Асамблея прагне вжити заходи для упорядкування на законодавчому рівні практики відмов лікарів на підставі заперечень їх совісті.

Однак глави конфесій України переконані, що така ініціатива Ради Європи значною мірою зазіхає на право людини на свободу совісті та віросповідання. Проект резолюції ПАРЄ має суттєві недоліки, які у процесі її впровадження можуть призвести до примушування лікарів робити аборті всупереч їх релігійним чи моральним переконанням.

Духовні лідери України запропонували низку зауважень до тексту резолюції ПАРЄ. Наводимо деякі з них:

*** лікарі чи медичний персонал не повинні навіть побічно примушуватись до участі у вчиненні абортів, а також в інших медичних операціях, якщо вони мають щодо них заперечення совісті;**

*** резолюція ПАРЄ одночасно має містити**

гарантії недопустимості соціальної чи іншого роду дискримінації таких лікарів чи медичного персоналу порівняно з лікарями, які практикують операції зі здійснення абортів;

*** ПАРЄ повинна запровадити правові механізми безпеки лікарів, які скористались правом відмови, від соціальних утисків – таких, як проблеми при працевлаштуванні, невмотивоване звільнення, зменшення заробітної плати, спонукання до скасування своєї відмови тощо;**

*** заклади охорони здоров'я (державні та приватні) повинні завчасно інформувати жінок, котрі звертаються до них з метою здійснення абортів, про наявність чи відсутність серед штату працівників осіб, котрі відмовились від практики абортів;**

*** категорично неприпустимою є ідея про запровадження механізму оскарження відмови лікаря чи медичного персоналу від здійснення абортів, оскільки така відмова є актом свободи совісті та вибору кожного громадянина.**

Аналогічні пропозиції до Президента України, глави МЗС та до членів Постійної делегації в ПАРЄ від України окремо були спрямовані від імені християнських Церков України. Відповідні звернення підписав предстоятель Української Православної Церкви митрополит Володимир, який наразі головує в Нараді представників християнських Церков України.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Перша всеукраїнська конференція юристів-християн

Нині в Україні, де, на жаль, панують неправда і корупція, до юридичної справи потрібно підходити на засадах християнських принципів. Один з доповідачів Першої всеукраїнської конференції юристів-християн професор Валерій Хома сказав: «Справжній юрист повинен бути християнином».

Тому нагальною стала потреба підтримати молодих християн-юристів в їх особистому духовному й професійному зростанні, надихнути на використання професійних навичок для служіння Богові та поширенню християнських цінностей у суспільстві, надати можливість обміну досвідом. З цією метою і була проведена перша Всеукраїнська конференція молодих юристів-християн, яка проходила 17-18 жовтня 2010 р. на базі Таврійського християнського університету. Тема конфе-

ренції: «Християнські цінності в сучасній юридичній практиці».

На конференцію з'їхалося близько 80 учасників з різних областей України. Серед них були як практики, так і студенти юридичних факультетів різних вищих навчальних закладів. Організаторами заходу виступили Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Спілка молодих християн України» (СМХУ), Асоціація «Духовне відродження» і Таврійський християнський інститут (ТХІ).

Ростислав Семиков, заступник голови Спілки молодих християн України, підкреслив, що загальна мета їх організації – допомагати молодим християнам зростати духовно й професійно, знайомитися і переймати досвід у своїх старших колег, разом нести в суспільство високі духовні та професійні цінності. Вже двічі проводилися молодіжні медичні конференції, невдовзі в Києві відбудеться конференція для християн-журналістів, а навесні зустрінуться мо-

лоді педагогі та підприємці – економісти.

Серед запрошених гостей-доповідачів були Лачезар Попов (президент Європейської асоціації юристів Advocates Europe, м. Софія, Болгарія), Валерій Хома (професор кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного права Національної

академії державної прикордонної служби України, м. Хмельницький), Павло Унгуран (народний депутат України, голова міжфракційної парламентської групи «За духовність, моральність та здоров'я України», голова Спілки молодих християн України), Дмитро Коноваленко (заступник Донецького міжрайонного природоохоронного про-

курора, м. Донецьк), Іван Палатов (партнер юридичного центру «Закон і справедливість», м. Київ), Іван Михальчук (юрист юридичної фірми «Астерс», м. Київ), Іван Требушний (начальник чергової частини Херсонського УМВС, м. Херсон), Віталій Попов (суддя Херсонського окружного адміністративного суду, м. Херсон) та ін.

Під час двох днів перебування в Таврійському християнському інституті учасники конференції прослухали п'ять лекцій та вісім семінарів, крім того, поглибили свої духовні та професійні знання і бажання використовувати професійні навички для служіння Богові.

На урочистому закритті конференції до молодих юристів-християн звернувся Павло Унгуран: «Бог дає вищу освіту не випадково. Ви повинні підкоритися головній меті – впливати на суспільство, будучи віддзеркаленням Христа».

Учасники конференції прийняли рішення розвивати юридичне служіння в національному масштабі. Делегати створили робочу групу для опрацювання відповідної стратегії, розроблення статутних документів організації, підготовки наступної конференції. Цю робочу групу очолив голова оргкомітету конференції, заступник ректора ТХІ, юрист Андрій Сомов.

Людмила ДЕРЕВ'ЯНКИНА.
Інформаційний відділ СМХУ.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Усі дні пленарних засідань конгресу були присвячені Посланням до ефесян. Кожен день досліджували по одному розділу. Працювали за столами по шестеро осіб. Це дало можливість глибше вникнути в Писання, почути багато різних думок щодо прочитаного тексту. А розмірковування над Божим Словом дозволяє почути Божий голос, побачити Його волю і отримати Його дари.

Крім того, кожен день мав свою тему. Перший був присвячений вивченню та настанові в істині. Адже так важливо правильно поширювати істину про Христа у світі, де так багато різних думок.

Темою другого дня стало примирення. Як будувати Церкву в такому непевному, розділеному світі? Як Церква може показати Бога, Який у Христі примирив світ з Собою?

Третій день був присвячений світовим релігіям. Як свідкувати про любов Христа представникам інших релігій? Як наші діла любові і милосердя можуть доповнити слова істини? Того дня прозвучало багато свідчень про великі Господні милості.

Четвертого дня говорили про пріори-

тети у визначенні волі Божої для благовісти в сучасну епоху. Виявляється, існують сотні етнічних груп, які не мають Святого Писання. Можливо, їх важко охопити через географічне розміщення. Але Ісус дав повеління навчити всі народи. На сьогодні існує 8000 мов і діалектів. Новий Заповіт перекладено лише на 1185 мов, ще на 845 мов перекладені деякі його фрагменти. Більш ніж 2 млрд. жителів планети не мають Писання на рідній мові. Чи дає нам це право заспокоїтися?

П'ятого дня пролунав заклик до смирення, цілісності і простоти. Люди можуть захоплюватися Особою Христа і поважати Його вчення, але при цьому не належати до Церкви і не бути в підпорядкуванні. Ми маємо стати слугами, щоб являти Христа.

День шостий – день партнерства. Ми всі різні, але робимо одну справу. Коли

Мис Доброї Надії — край землі.

ми заморожуємо воду, то перетворюємо її на кубики льоду, які дуже схожі один на одного. Коли ж Бог заморожує воду, Він створює прекрасні сніжинки,

серед яких немає і двох однакових. Наш Господь нескінченно творчий (про що й свідчить унікальність кожної сніжинки), і звісно, Він у змозі привести мільйо-

ни унікальних людей у Свою Церкву. Адже єдність не означає однаковість.

Місія Бога – примирення світу з Собою у Христі Ісусі. На цьому була сфокусована вся робота конгресу, і це має бути бажанням усіх справжніх християн. Виконавчий директор Даглас Бердсолл наголосив на тому, що Євангеліє може зібрати всіх послідовників Христа разом.

В ході конгресу вирішувалися конкретні завдання, які допоможуть визначити подальший курс благовісти у світі на майбутні десятиліття.

У 1 Хронік. 12:32 читаємо: «А з Іссахарових синів прийшли ті, що мали розуміння часу, щоб знати, що буде робити Ізраїль».

Організатори конгресу висловили сподівання, що ті, хто зібрався в Кейптауні, були саме такими людьми, котрі мали розуміння і знали, що, де і коли треба робити.

Останнім повелінням Христа під час Його земного життя на землі було йти і навчити всі народи. Це повеління актуальне й сьогодні. Тому сучасне покоління Церкви Христової не може втрачати час, але зобов'язане проголошувати Євангеліє у всіх кутках світу і у всіх сферах суспільства.

Олег КАРПЮК.

Хочу бачити життя...

«І приходять вони в Єрихон. А коли з Єрихону виходив Він разом із своїми учнями й з безліччю народу, сидів і просив при дорозі сліпий Вартимей, син Тимеїв. І, почувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: Сину Давидів, Ісусе, змилуйся нащо мною! І сварились на нього багато хто, щоб мовчав, а він ще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся нащо мною! І спинився Ісус та й сказав: Покличте його! І кличуть сліпого та й кажуть йому: Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе. А той скинув плаща свого, і скочив із місця, і прибіг до Ісуса. А Ісус відповів і сказав йому: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? Сліпий же йому відказав: Учителю, нехай я прозрю! Ісус же до нього промовив: Іди, твоя віра спасла тебе! І той зараз прозрів, і пішов за Ісусом дорогою» (Мр. 10:46-52).

Вартимей, подібно до в'язня камери-одиночки, був охоплений темрявою, що поклонила його життя. Але в серці його жеврів промінчик надії на те, що одного дня він зможе побачити світло. І врешті-решт цей в'язень темряви зустрівся з Тим, Хто мав відповідь на його проблему.

Сліпий Вартимей просив прозріння,

Валентин ОПРЯ

щоб вижити у цьому нелегкому світі. Людина, обмежена фізичним здоров'ям, потребує підтримки від друзів, рідних і близьких. Можна зробити висновок, що в нього такої підтримки не було. Тому йому довелося покласти надію на тих, кому він байдужий і не потрібний.

Він міг думати: я приречений до кінця своїх днів надіятися на милість зовсім чужих людей. А погодьтеся – люди порізному ставляться до жебраків. Можливо, Вартимею не раз доводилося чути слова прокляття і образи. Це боляче і нестерпно, коли ти нікому не потрібен. У наш час так само багато таких духовно незрячих людей, які блукають манівцями життя і не можуть знайти справжнього щастя.

Одного дня, як і завжди, Вартимей знайшов собі місце, щоб зайнятися «роботою», коли з натовпу він почув рідний голос. Голос, який пролунав як акорд надії. Сліпий чув про Ісуса-Назарянина, Який не одному подарував життя, не одного зіцпив. Тому він прийняв рішення – кликати до Того, Хто дарує надію: «Сину Давидів, змилуйся нащо мною!».

А чий голос чув ти, друже, сьогодні. Можливо, голос безнадії, страху і безвихо-

ді? То знай, що голос Того, Хто дає життя і надію, звучить і сьогодні так само, як звучав дві тисячі років тому для сліпого Вартимея.

Можливо, ти в молитві благаєш Бога змінити твоє життя, життя твоїх дітей і чомусь не чуєш відповіді? Є причина. Коли Вартимей почув голос Ісуса, він зустрівся із перешкодою. Люди, які оточували його, сварились з ним, наказуючи, щоб він замовчав. Може, ти теж кличеш до Бога, а твої ближні зупиняють тебе, мовляв, замовчи, така твоя доля...

Але це не так. Вартимей зрозумів, що Сам Бог прийшов до нього, і ще сильніше кликав: «...змилуйся нащо мною!». Ісусе,

дай мені шанс повернутися до сім'ї, до друзів, на роботу. Я хочу бути повноцінною особистістю. Мені набридло жити в темряві і безнадії гріховного життя.

Ісус почув крик душі і наказав покликати Вартимея. А той скинув плаща свого (тобто відмовився від минулого і вийшов назустріч надії), зірвався з місця і побіг до Ісуса.

Ми всі бажаємо бути щасливими, мати добрих і вірних друзів, але не всім це вдається. Чому? Відповідь проста: тяжко розлучатися з минулим. Не секрет, що в декого з нас минуле складається з неприємних епізодів. І часто це гідке минуле хоче затягнути нас у болото гріха. Вартимей усвідомлював, що він – жебрак, нікому не потрібний сліпеч. Але це не причина для того, щоб закритися в собі і відмовитися піти назустріч новій надії. Щоб зустрітися з Ісусом Христом, Який дарує надію, потрібно відректися від минулого і прийняти нове майбутнє.

Цікаво, що Вартимей почув голос Ісуса і кинувся до нього крізь натовп критиків, коли він ще був незрячим. Ісус запитав його: «Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі?». Але, Ісусе, Ти ж знаєш, що мені треба.

Так, Ісус прекрасно знає, що тобі потрібно. Але чи ти знаєш, що потрібно тобі? Часто можна почути: молись за моїх дітей, за хворих, за те, щоб я знайшов роботу... Але не завжди те, що ми просимо, є свідомим бажанням нашого серця. Можна просити про спасіння своїх дітей, аби по-

крити свою вину за те, що не навчив дітей жити по Слову. Просити про роботу, аби згодом пропивати зарплату. Просити здоров'я – і при тому безвідповідально ставитися до того, як харчуєшся і які погані звички собі дозволяєш. Просити щасливої долі і егоїстично шукати лише свого...

Чого насправді ти хочеш від Ісуса? Вартимей знав, чого хотів – він хотів бачити. І прозрів. Ісус зіцпив його і дав нове майбутнє.

Сьогодні можна почути, що спасешся, коли будеш молитися до святих, коли питимеш освячену воду, коли робитимеш те і те... Але й батьківська віра, навіть якщо вона правильна, тобто відповідає Писанню, не спасе нікого, як не спасла Вартимея. Спасє тільки Ісус Христос – і Ніхто, крім Нього!

Я, як колись Вартимей, теж був сліпим – сліпим духовно, не знаючи всієї правди про Христа, Який народився в тілі людини, явивши нам Бога, Якому не байдуже наше життя, Який зіцпив і зіцляє сьогодні від усякої недуги. Більше того, це Він – Ісус Христос взяв на Себе твої і мій гріх і помер, як злочинець, хоча на смерть заслужили ми, грішні люди. Через страждання, смерть і воскресіння Він подарував нам вічне життя. (Прочитай 53-й розділ Книги пророка Ісаї – і ти все зрозумієш).

Вартимей хотів бачити. А чи хочеш бачити ти? Ісус Христос живий і сьогодні. Він чеє твої прохання і готовий благословити просто вже. Вибір за тобою.

Один із мільярдів

Але виявилось, що на землі чудес не менше. Застосування методів точних наук (зокрема, фізики, теорії ймовірності, інформатики) до вивчення біологічних об'єктів дало вражаючі результати. Вчені дійшли висновку, що для випадкового виникнення життя на нашій планеті не було й одного шансу із мільярдів.

Напевне, першим холодним душем для атеїстів стали дані, наведені на I Міжнародній конференції з проблем зв'язку з позаземними цивілізаціями в 1978 р., на якій космологи активно обговорювали проблему виникнення життя у всесвіті. Простий білок може складатися із 100 компонентів, названих амінокислотами, серед яких 20 — необхідні для життя. Тому ймовірність їх випадкового об'єднання у відповідному порядку, щоб утворити білкову молекулу, яка складається із 100 амінокислот, дорівнює 20 у мінус 100-му ступені чи приблизно 10 у мінус 130-му. Вчені підраховували, що всі елементарні частинки у всесвіті, взаємодіючи мільярди разів за секунду, протягом всього його існування можуть, однак, і не утворити цей білок. Ще більш вражаюче число — необхідна кількість комбінацій для випадкового утворення ферментів, яка дорівнює 10 в мінус 40000-му ступені...

Досить відомий космолог, професор прикладної математики і астрономії Кардіфського університету (Уельс) Н. Ч. Вікрамасінгх у статті «Роздуми астронома про біологію» прокоментував це наступним чином: «Швидше ураган, що пронісся кладовищем старих літаків, збере новенький суперлайнер із шматків брукху, ніж у результаті випадкових процесів виникне із своїх компонентів життя». Але щоб пояснити, як вчені прийшли до цього неймовірного висновку, треба зробити невеликий екскурс в історію питання.

Мертві не народжують

Тривалий час найпопулярнішими були три теорії виникнення життя на землі: біблійна, яка стверджує, що Бог створив світ і живі істоти в ньому за шість днів; гіпотеза панспермії, яку висунув у XIX столітті Г. Ріхтер — буцімто життя занесене на нашу планету з космосу; і теорія О. Опаріна, згідно з якою життя на землі самовільно зародилося в первинному океані мільйони й мільйони років тому.

Саме опарінська праця «Походження життя» (1924 р.) тривалий час подавалася атеїстами як нокаут, завданий матеріалізмом теології та ідеалістичній філософії, котрі твердили, що виникнення життя — результат творчого Божого акту чи Вищого розуму. Радість атеїстів була закономірною. Їх боротьба з теологами почалася з найвісних припущень середньовічних вчених, що життя самозароджується і в нашу геологічну епоху (наприклад, бельгійський алхімік Я. Гельмонт вірив, що із суміші пшеничного борошна, пилу і старого шмаття на горіщиках будинків можуть народжуватися миші). Після цього матеріалісти пройшли довгий шлях, дечого досягнувши, особливо щодо окремих експериментів, але стрункої всеохоплюючої теорії так і не створили.

У відомому значенні спасінням для них була гіпотеза панспермії, за якою «зародок життя» (найпростіші мікроорганізми) був занесений на землю метеоритами чи сонячним вітром. Цікаво, що матеріалізм спочатку сприйняв панспермію в штики, хоч вона виводила його з глухого кута, в який він потрапив, стверджуючи, що життя на землі виникло само собою. Потім він це усвідомив і неодноразово повертався до теорії панспермії, коли заходив в черговий глухий кут у своїх спробах обгрунтувати, як само собою появилось на нашій планеті життя у всій його різноманітності.

На перший погляд, досить послідовна теорія Опаріна здавалася довгоочікуваною відповіддю на це старе запитання. Коротко суть її в наступному. У гарячому первинному океані, що покрити землею, було багато водних сполук, з яких утворилися органічні полімери, що збиралися в так звані коацерватні краплі. Ці краплі,

Наука завдала нищівного удару по атеїзмі

Вчені Інституту сонячно-земної фізики Сибірського відділення РАН недавно заявили, що у всесвіті виявлено 80 дивних об'єктів (їх назвали РОКОСами), які виглядають як зірки, але такими не є. Співпрацівник інституту Григорій Бескін припустив, що «це якісь маяки, встановлені могутніми цивілізаціями для якихось своїх цілей».

Вченого доповнив його колега Сергій Язєв: «Кілька десятків років тому «звалити» на позаземні цивілізації втручання в структуру сонячної системи міг тільки вчений, який не турбувався про свою репутацію. Але з фактами не посперечаєшся. Припустимо,

що ми вивчаємо сонячну систему «збоку», з однієї із зоряних систем. І що ж залишається думати, спостерігаючи багато «дивних закономірностей»?».

На всі ці дивацтва астрономи звернули увагу вже давно. Виявилось, що параметри тої частини сонячної системи, де розташована наша планета, підозріло точно «підігнані» для створення умов, придатних для життя. Це і швидкість обертання землі, і кут її нахилу, і віддаль від сонця, і наявність та маса місяця, і велетенський Юпітер поблизу, який завдяки своїй масі перехоплює величезну кількість пролітаючих мимо комет і астероїдів...

вбираючи із навколишнього розчину багаті енергією речовини, збільшувалися в обсязі і масі. Поступово еволюціонуючи протягом мільйонів років, вони перетворювалися спочатку на протобіони (відокремлені від розчину системи із органічних речовин), а потім в найпростіші клітини — протоклітини, що вже володіли рисами живого.

Спочатку здавалося, що експерименти підтверджують концепцію. Опаріну вдалося добитися утворення в органічному бульйоні коацерватних крапель. Мало того, що вони збільшувалися в розмірах, поглинаючи різні речовини, — набір цих речовин і швидкість їх поглинання визначалися складом і просторовою структурою самих крапель. Ну, прямо як біологічні системи, які вбирають з навколишнього середовища не все підряд, а кожна свій набір речовин!

Але на цьому збіг закінчувався. Багато вчених у багатьох країнах десятки років варили «опарінський» бульйон в різних режимах з різними добавками, опромінюючи його різними видами опромінювання. Результат неодмінно був один і той же — коацерватні краплі утворювалися, збільшувалися, але... категорично відмовлялися розмножуватися! Іншими словами, не утворювали собі подібних, які здатні функціонувати за певним алгоритмом в певних умовах і передавати ці якості наступному поколінню.

Опарін сприйняв бажане за дійсне. Мабуть, свою працю йому слід було би назвати не «Походження життя», а «Походження умов, придатних для життя». Тому що він так і не зміг пояснити, як фізико-хімічний етап еволюції природи перейшов у біологічний і як виникла одна з основних фундаментальних відмінностей між неживим і живим — відмінність у тому, як вони взаємодіють з інформацією.

Її сутність можна продемонструвати на такому прикладі. Якщо в певному регіоні планети температура поступово знижується, то вода в озерах теж стає холодною і може перетворитися на лід. Тобто в результаті надходження інформації у вигляді зниження температури вода переходить в інший агрегатний

стан. Живі ж істоти, які тут проживають, реагують інакше — або мігрують в теплі краї, або, якщо зміна клімату відбувається поступово, пристосовуються до неї — наприклад, покриваються шерстю чи обростають жиром. І, що важливо, передають ці риси потомству. Якщо на завтра температура підніметься вище нуля — вода знову стає рідиною, однак тварини миттєво не скинуть жир чи шерсть, отримані від предків для захисту від холоду.

Це порівняння, можливо, надто спрощене, але все ж у загальних рисах дає уявлення про той якісний розрив у взаємодії з інформацією між неживим і живим, який повинна була подолати матерія в ході еволюції.

Дарвіну не вистачило інформації

Із спадковістю пов'язана ще одна вражаюча властивість живої природи на нашій планеті — її розмаїття. Матеріалісти, полемізуючи з ідеалістами і теологами, завжди посилаються на теорію природного відбору Ч. Дарвіна, відкриття засновника генетики Г. Менделя і їх послідовників. Усе живе здатне відтворювати потомство в кількості більшій, ніж здатна прогодувати природа. Причому частина цього потомства має відхилення від стандартного набору спадкових ознак — мутації. Ті особи, мутації яких відповідають зміні довкілля, одержують переваги щодо виживання. Решта гине. Іншими словами, менш пристосовані до умов існування відкидаються в ході природного відбору.

Пізніше, на початку XX століття, дуже популярною стала гіпотеза, що виникнення життя на землі — результат випадкового утворення одичної «живої молекули», в будову якої, начебто, було закладено увесь план дальшого розвитку життя. В 1953 році Дж. Вотсон і Ф. Крік відкрили роль рибонуклеїнових кислот в реалізації механізму спадковості. Гіпотезу, що все живе розвинулося з одної найпростішої клітини, на яку перетворилася «жива молекула», здавалося, тепер можна б обгрунтувати на молекулярному рівні.

Молекули дезоксирибонуклеїнової кислоти (ДНК), схожі на спіраль, бережуть біологічну інформацію. Коли жива клітина розмножується діленням, відбувається

реплікація — подвоєння спіралей ДНК, і кожна з двох новоутворених клітин успадковує повний комплект спадкової інформації. Мутації виникають як наслідок помилок при реплікації. Тобто під час подвоєння спіралей ДНК при поділі клітин відбувається часткове перекомпонування складових частин молекул дезоксирибонуклеїнових кислот.

Коли мова заходить про еволюційне вдосконалення вже існуючих видів живих істот, все вищезгадане звучить переконливо. Коли ж це стосується видового розмаїття життя в цілому, то ймовірність того, що воно виникло саме цим шляхом, викликає великі сумніви. Знову процитуємо статтю Вікрамасінгха: «Безглуздо думати, що інформацію, яку несе одна найпростіша бактерія, шляхом реплікації можна розвинути так, щоб появились людина і всі інші живі істоти, які населяють нашу планету. Цей так званий «здоровий глузд» однозначний припущенню, що коли першу сторінку Книги Буття переписати мільярди разів, то це призведе до накопичення достатньої кількості помилок реплікації і, отже, достатньої різноманітності для появи не тільки всієї Біблії в цілому, але й всіх томів, що зберігаються в найбільших бібліотеках світу. Ці два твердження однаково безглузді. Процеси мутацій і природного відбору можуть лише незначно вплинути на життя, виступаючи в ролі якоїсь «точної перебудови» всієї еволюції. Для життя передусім необхідне

постійне надходження інформації, яке в часі охоплює всі геологічні епохи».

Інформаційні системи — а всі форми життя є такими — не можуть прогресувати без надходження нової інформації. Якби живі організми на землі тільки накопичували помилки внаслідок реплікації, це призвело б до деградації інформації в них. Іншими словами, твердження, що всі існуючі на землі види включаючи людину розвинулись протягом мільярдів років з єдиної примітивної форми життя вищеописаним чином, безпідставне з точки зору теорії інформації...

Навіщо орангутангам фортепіано?

Людський розум — ще одне явище, якому матеріалізм не зміг дати зрозумілого пояснення. Твердження вчення-матеріалістів, що мислення людини — результат біохімічних реакцій в її мозку, за великим рахунком нічого не пояснює. У мозку мавп теж відбуваються біохімічні реакції. Але чому результат цих реакцій настільки різочий, враховуючи, що, наприклад, спадкова інформація шимпанзе і людини відрізняється всього лише на три відсотки?

Ось хрестоматійно опис того, як в Індії ловлять мавп: кладуть апельсин в ящик, в одній із стінок якого роблять отвір такого розміру, щоб мавпа ледве могла просунути туди лапу. Схопивши апельсин, вона не може витягнути лапу з вузького отвору. Скільки не робить болючих спроб, апельсин при цьому не випускає. Тобто рівень мислення приматів не здатний зробити найпростішого (причому, життєво важливого) висновку з очевидного. Чому ж тоді найближчий «родич» мавп — людина здатна робити висновки, що заперечують очевидне, зате відповідають реальності? Наприклад, що до навколосвітнього плавання Магеллана був зроблений висновок про кулеподібність землі, а до польотів у космос — що вона обертається навколо сонця, а не навпаки.

Або як гени людини, необхідні для розроблення математичних теорій, створення музичних і літературних творів, могли випадково утворитися з генів мавп, якщо в ході природного відбору відбиралося тільки те, що необхідне на цей момент для виживання?! Коли і в яких джунглях шимпанзе чи орангутанга, щоб вижити, необхідно було передати нащадкам спадкові ознаки, що дозволяють грати на фортепіано?!

Показові в цьому плані і численні марні спроби створити штучний інтелект. У відомому смислі завдання на момент його постановки абсурдне: людський розум намагається змодельовати самого себе ще до того, як зумів дати визначення, що він собою являє. І це питання, чи зможе він коли-небудь самостійно дати таке визначення у разі, якщо він — не наслідок природного розвитку, а результат акту творення.

Наука стає стовпом віри

Фізико-математичні й біологічні науки тривалий час розвивалися паралельно, майже не перетинаючись. Їх зближення дало вражаючі результати, про які йшлося вище. І це радикально вплинуло на світосприйняття самих вчених.

На початку XX століття атеїзм посідав такі міцні позиції в науковому середовищі, що віра в Бога вважалася ледь не поганим тоном. На порозі XXI століття ситуація кардинально змінилася. Судячи з численних висловлювань самих вчених, у ході пізнання світу матеріалізм серед них стає все менше популярним, поступаючись припущенню про існування Розумного начала, на нижчому освітньому та інтелектуальному рівнях названого просто Богом.

Валентин ПУСТОВИЙТ.

● ТРАДИЦІЇ У СВІТЛІ БОЖОГО СЛОВА

Ми продовжуємо знайомити вас з історичним походженням деяких церковних правил, постанов та приписів, а також побуту. Те, про що йдеться в наших публікаціях, може виявитися комусь не до вподоби, але наша ціль – донести правду Писання, а не догодити людям. Бог під загрозою прокляття й вічної загибелі забороняє додавати, віднімати, применшувати чи змінювати будь-що у вченні Ісуса Христа і Його апостолів.

На жаль, межі, які Христос проклав між світом і Церквою, між шляхом вузьким і широким, згладилися і поступово розмилися. Появилися християни без особистого свідомого переконання, які переймали християнство у спадок, за традицією, люди «які мають тільки вид благочестя, сили ж його зреклися» (2 Тим. 3:5). Сучасне християнство – це ніби апокаліптичний Вавилон із 18-го розділу Книги Об'явлення, якась суміш небесного із земним, причому останнє явно переважає.

І оскільки саме Слово Боже буде винувати людство на Божому суді, кожній чесній і богобійній людині варто оцінити церковні традиції у світлі Божого Слова, щоб зрозуміти своє теперішнє і заглянути у прийдешнє.

Поклоніння мощам

Мощі – останки святих, які, відповідно до вчення Католицької і Православної Церков, мають здатність творити чудеса, а тому є важливим предметом поклоніння. Східна Православна Церква визнає священними мощами останки померлих святих, що піддалися тлінню, а Візантійська Церква – і кості померлих.

Кульг чудотворних мощів був запроваджений в період з 688 по 788 роки. Частина цих мощів (хоча б одна кісточка) заливається воском і зашивається в спеціальне покривало, яке називається «антимінс» – невід'ємний елемент престолу, без якого неможливо відправляти Літургію.

Антимінс виготовлявся з шовку або льону з зображенням Христа в домовині з усіма знаряддями його страсти і чотирьох євангелістів по чотирьох кутах у символічних зображеннях: лева, орла, теляти і людини.

Слово «антимінс» походить від грецького «анти» – «замість», і латинського «менса» – «стіл, замість престолу». Присутність антимінса з освяченого престолу дає право відправляти службу в будь-якій церкві, на полі та в інших місцях.

Таке марновірство дуже поширилося і стало ритуальним атрибутом для численних паломників і шукачів ласки Божої та кращої долі. Це породило численні легенди про чудотворні явища священних мощів у різних монастирях світу. Натовпи паломників з усього світу помандрували до чудотворних мощів, а Князь Миру і щастя людського Христос залишився на узбіччі. Замість живого і всевладного Христа – поклоніння мертвим кісткам! Чи це не ще одна наруга над Спасителем?

«Тому що порох ти і в порох вернешся» (Бут. 3:19)

Зі смертю першомученика Степана християнська Церква увійшла в довгий період страшних гонінь. Не було християнської громади, яка б не засвідчила істинності Святого Писання і своєї відданості Ісусу Христу мученицькою смертю деяких членів.

Імена мучеників заносилися в списки місцевих церков, у деяких громадах ці списки виголошували при звершенні служіння Вечері Господньої як приклади непохитної вірності вченню Христа.

У певні дні, головним чином, у дні річниць, віруючі збиралися біля могили мучеників, щоб послухати оповіді очевидців про їхню мученицьку кончину. У ту пору нікому й думка не спадала звертатися в молитві до померлих членів громади і просити їхнього клопотання перед Богом.

В уяві тодішніх християн такого роду молитва могла виходити тільки з вуст язичника, який не знає істини, а присвоєння божественних почестей «останкам мучеників» (мощам) вважалося б блюзнірством. Але наприкінці четвертого століття в церкві починає помалу проникати поклоніння саме цим «останкам».

Перехід від поваги до поклоніння був лише справою часу. Перехід цей стає тим більше зрозумілим, якщо узяти до уваги духовний стан тодішньої Церкви – зі слабким знанням Слова Божого, з хиткою моральністю, з ослабленою вірою в не-

дириме. І врешті-решт в Церкві знайшлося місце і для поклоніння й боготворіння «видимого», фетишизму.

Антоній Єгипетський і Афанасій Великий, стовпи Церкви IV століття, суворо засуджували цей небезпечний, язичницький напрям. Щоб вберегти неосвічених людей від такої небезпеки, вони наказували замурувати в стіни храмів всі збережені до того часу останки мучеників і в жодному разі не допускати поклоніння їм.

Однак другий Нікейський собор (787 р.), всупереч Святому Писанню і отцям Церкви, поклоніння останкам мучеників затвердив, і з тих пір цей язичницький культ поклоніння мощам увійшов у практику як Східної, так і Західної Церков, збагачуючи скарбницю тих, у кого ці мощі були.

Пізніше, коли смерть за віру в Христа стала явищем рідкісним, мощі мучеників розчленовувалися й продавалися за великі гроші – причому не тільки церквам і монастирям, але й приватним особам.

Торгівля мощами досягла таких спотворених форм і дивовижних розмірів, що четвертий Латеранський собор в 1215 році, щоб припинити спокуси, виніс постанову, згідно з якою відкриття нових мощів і торгівля ними не допускалася інакше, як з дозволу самого папи.

Згадаймо мимохідь, що в Росії Богослужіння (з тайнством Євхаристії) може відбуватися тільки при наявності в храмі частинки мощів, що є невід'ємною належністю антимінса. Сьомий Всесвітній собор заборонив навіть саме існування храму, якщо в ньому не було антимінса. Антимінс, у свою чергу, не можна освятити, якщо в нього не зашита частка мощів.

Цілком очевидно, що поклоніння мощам суперечить не тільки букві й духу Святого Писання, але й здоровому глузду.

Ось кілька текстів Писання, які можуть вивести з цієї омани: «Бо кожне тіло, немов та трава, і всяка слава людини, як цвіт трав'яний: засохне трава то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщене вам в Євангелії» (1 Петр. 1:24); див. також Ів. 3:6; Рим 3:10, 22-25; 1 Кор. 15:50; 2 Кор. 5:1, 16; Євр. 13:7; Вихід 20:4-5.

До переказів належать також «апокрифи», які були включені в канон Біблії тільки в 1546 році.

Але Священне Писання для вірних послідовників Христа залишається єдиним авторитетом у всіх питаннях щодо християнської віри і побожного життя.

По-перше, з нього ми довідуємося (Одкровення Івана Богослова 22:18-19), що Святе Писання містить у собі цілком закінчене одкровення Боже, додавати щось до якого Бог суворо і назавжди заборонив.

Церковні перекази

«Так ви ради передання вашого знівечили Боже Слово»

(Мт. 15:6)

У V столітті Церква, яка перебувала вже в стані духовного відступництва, вирішила, що Святе Писання не цілком відповідає вимогам духовного життя її членів і тому має потребу в особливих доповненнях, внаслідок чого й увійшли у вжиток перекази й передання.

Ці перекази були буцімто «плодами духовного досвіду» і говорили про різні повчальні випадки, приклади самовідданості й любові, правила і повчання святих людей, що жили в перші століття християнства. Ця «духовна спадщина» сторіччями передавалася в усній формі.

У церковній історії перекази ці відомі під назвою «фальсифікованих постанов».

Постанови ці нібито пояснювали питання, які не порушувало Святе Письмо, а насправді це ніщо інше, як збірник компромісів між категоричними Божими вимогами й свавільними постановами Церкви, яка на той час уже сильно ослабла у вірі, правді й моральності. Перекази ці були оголошені священними тільки в 1564 році.

Зміст більшості переказів суперечить не тільки духу, але навіть самій букві Святого Писання, що вказує на досить сумнівне джерело їхнього походження. Вони були тільки вигадкою людиноводників, які бажали виправдати ті або інші відступи від початкового вчення Христа.

По-друге, Господь і Спаситель Ісус Христос не тільки ніколи не ставив передання нарівні зі Святим Писанням, але й завжди називав їх «людськими». «Чого Твої учні ламають передання старших? Бо не минають вони своїх рук, коли хліб споживають. А Він відповів і промовив до них: А чого й ви порушуєте Боже заповідь ради передання вашого? Бо Бог заповів: Шануй батька та матір, та: Хто злорічить на батька чи матір, хай смертю помре. А ви кажете: Коли скаже хто батьку чи матері: Те, чим би ви скористались від мене хотіли, то дар Богові, то може вже й не шанувати той батька свого або матір свою. Так ви ради передання вашого знівечили Боже Слово» (Мт. 15:2-6). Христос багаторазово говорить що не можна нехтувати Святим Писанням заради переказів, яких, до речі, і в Його дні не бракувало.

Досвід засвідчує, як важко поєднати людські перекази з Божим Писанням. Читаючи послання святого апостола Павла, ми довідуємося: «Чули бо ви про моє поступовання перше в іудействі, що Божу Церкву жорстоко я переслідував та руйнував її. І я перевищував в іудействі багатьох своїх ровесників роду мого, бувши запеклим прихильником моїх отцівських передань» (Гал. 1:13-14). До яких жахливих наслідків привели Павла

перекази, непомірним ревнителем яких він був до свого навернення.

Після навернення той самий апостол застерігає віруючих: «Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом, бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества» (Кол. 2:8).

Одним з таких абсолютно бездоказових переказів є переказ про перебування апостола Петра в Римі і про те, що він був першим папою римським. Цей «священний переказ» знадобився Західній Церкві у боротьбі за верховенство із Церквою Східною. Але історики переконують, що апостол Петро в Римі ніколи не був. Він залишався увесь час в Єрусалимі аж до облоги міста римлянами. Покинувши Єрусалим напередодні облоги, апостол Петро разом з іншими апостолами й віруючими оселився у Вавилоні, де утворилася невелика християнська громада. З Вавилону він написав два свої соборні послання, там він і помер.

«Вітає вас разом вибрана Церква в Вавилоні, і Марко, мій син» (1 Петр. 5:13); «Бо вважаю я за справедливе, доки я в цій оселі, спонукувати вас нагадуванням, знаючи, що я незабаром повинен покинути оселю свою, як і Господь наш Ісус Христос об'явив був мені. А я пильнуватиму, щоб ви й по моєму відході завжди мали це в пам'яті. Бо ми сповістили вам силу та прихід Господа нашого Ісуса Христа, не йдучи за хитро вдуманими байками, але будучи самовидцями Його величі» (2 Петр. 1:13-16).

Цілком очевидно, що, не будучи в Римі, апостол Петро ніколи не міг бути першим папою – «намісником» Христа на землі.

Та і як він міг бути першим папою, коли саме папство було засновано в Римі тільки на початку VII століття? Лише в 607 році імператор Фокий, на настирливу вимогу римського єпископа Боніфація III, погодився дарувати останньому право першості й прерогативу суду в Церкві з найменуванням його папою.

Досить знаменно, що коли константинопольський єпископ Іван дозволив собі також привласнити звання всесвітнього єпископа, тобто папи, то попередник Боніфація III Григорій Великий, єпископ римський, написав йому наступне: «Яка зухвалість і яка гордість дозволили тобі бажати й захопити новий титул, що може спокусити всіх братів. Привласнити собі такий титул, чисто язичницький, значить наслідувати сатану. Яку відповідь даси ти в страшний день прийдешнього суду за те, що шукав звання в цьому світі не тільки старшого єпископа, але папи всесвітнього. Відкинь від себе цю сатанинську спокусу!»

Що ж стосується папства як намісництва Христа на землі, то така інституція явно зайва, тому що Христос обіцяв особисто бути присутнім усюди, «де двоє чи троє зберуться в ім'я Його». Напередодні Свого вознесіння Христос дав віруючим таку обітницю: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:20).

Якщо Христос із нами завжди й усюди, навіщо тоді засновувати Його намісництво в Римі? Така установа тільки свідчила б про повну відсутність віри в духовну присутність Господню в Церкві й у серцях віруючих.

Сам апостол Петро у своєму Першому соборному посланні пише: «Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитися: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядайте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір» (1 Петр. 5:1-3). Цими словами апостол на корені знищує саму думку про можливість якогось верховенства в Церкві взагалі й свого апостольського верховенства зокрема. Тому що Глава тіла – Христос, а ми усі – члени.

Словом, передання не витримують навіть поверхневої критики. І в цьому контексті особливо зрозумілими й цінними стають слова апостола Павла: «Оце ж усе, браття, приклав я до себе й Аполлоса ради вас, щоб від нас ви навчилися думати не більш, як написано, щоб ви не чванились один за одним перед іншим. Хто бо тебе вирізняє? Що ти маєш, чого б ти не взяв? А коли ж бо ти взяв, чого чваниться, ніби не взяв?» (1 Кор. 4:6-7).

Компостер, або Історія про мужність

Я вже цілком вибилася з сил і, напевне, була в списку останніх із очих вести далі цю безкінечну розмову. Але статечна жінка, що сиділа поруч зі мною в нашому невеликому купе, торохтіла без упину, і здавалося, разом із запахом поту випаровувала на присутніх вологу і липку атмосферу наклепів і роздратування.

Малоприємне спілкування тривало вже досить довго і встигло внести безлад не лише в мої почуття, а й у внутрішній світ двох чоловіків, що сиділи навпроти нас. Вони досить в'яло підтримували бесіду і з усіх сил намагалися перенести свою увагу на пейзаж за вікном. Але дерева і сільські будиночки, що постійно змінювали одні одних, наче дражили їх, швидко пролітаючи перед очима і ховаючись за краєчком вікна. У затишній обстановці ця мінлива картина могла б заспокоювати і навіювати роздуми, але зараз, разом з липкою вологістю аргументів співрозмовниці, змушувала нервувати ще сильніше.

На жаль, ні явне невдоволення, написане на наших обличчях, ні відверте небажання підтримувати розмову, ні короткі однозначні відповіді нітрохи не бентежили нашу жваву ораторку. Навпаки, мовчання, як єдиний інтелегентний спосіб припинити її звиряння ще більше розв'язувало її язик. Її рот, що нагадував розтовстілий компостер, примудрявся компостувати бутерброди і говорити водночас, нітрохи не бентежачись невеликим вільним простором, що залишався для цього.

За ці кілька годин, проведених в одному купе з Веронікою Сергіївною (саме так вона відрекомендувалася), ми встигли отримати й переварити вже чимало інформації. Складалося враження, що не було на світі речі, яка викликала би позитивну реакцію пишноди. Мі політичні ігри уряду, ні економічне становище країни, ні курс долара, ні новоутворені фірми і підприємства, ні старі сусіди, ні навіть кішка з третього поверху не могли принести страждуючій і зголоднілій за справедливістю душі бажаного заспокоєння.

Спочатку ми навіть пробували посперечатися з Веронікою Сергіївною і захистити від нищівної критики хоч би бідну кішку, але часте клацання компостера і гора нових бутербродів швидко пригасили наші адвокатські нахили. Усе, чого бажала публіка, — це тиша. Я помітила, як чоловік, досить молодий, спритним рухом заткнув вуха навушниками плеєра і заглибився в ніврану нот і музичних тональностей. Цей рятівний для нього жест змусив мене згадати про власний плеєр, залишений вдома, і гірко пожаліти про цю втрату.

Так ми і їхали, «слухаючи» Вероніку Сергіївну і марно намагаючись зайняти свої думки чимось приємнішим. Мої спроби абстрагуватися від отруєної несправедливістю життя попутниці вже почали давати позитивний результат, як раптом Вероніка Сергіївна, укинувши в «компостер» яблуко, задала запитання, яке змусило мене насторожитися:

— А знаєте, що мене найбільше обурює? Ми не знали і, чесно кажучи, знати не бажали. Але Вероніку Сергіївну не бентежила наша пасивність.

— Скільки розвелось різних віруючих! І звідки вони взялися! — виголосила вона з таким виглядом, ніби ми лише й мріяли про те, щоб почути її думку.

Чоловік навпроти приготувався до нової тиради, а я неприємно вколослася об її фразу, подумавши про комічність ситуації. Найкраще було нашому хлопцеві з плеєром. Як мені хотілося опинитись на його місці! Сперечатися мені не хотілося, але й мовчати я не могла. Тому вирішила слухати далі, поклавшись на волю випадку.

А Вероніка Сергіївна тим часом продовжувала:

— Ось і кума моя до церкви ходити повадилася. Думає, Бог забуде, як вона гроші в мене взяла, а віддала тільки через рік, коли я вже зневірилась і не думала їх побачити. А скільки їх вулицями ходить, і кінотеатр наш окупували. Православних повно, та ще понаїжджали всякі католики і протестанти, мормони і буддисти. І назв їх не запам'ятаєш. Всі одне твердять — що саме вони дорогу знають. Але кому повірити?

Я вже не надіялась на чудо, але Вероніка Сергіївна раптом замовкла. Тиша, що настала, дозволила мені звільнитися від липких лежачих, що стискали мою голову, і я згадала стару притчу. І, скориставшись паузою, вирішила розповісти її.

— Вероніко Сергіївно, хочу розповісти вам одну історію. Сподіваюся, ви зможете її вислухати.

Вона, на диво, кивнула головою, тому я продовжувала:

— Нещодавно хлопчик-сирота, в якого батьки загинули в автомобільній катастрофі, переїхав жити до бабусі. З часом вони змогли пережити біль втрати рідних. Але доля відмовилася бути милостивою до маленького сімейства. Через три роки з часу першої біди в дім постукала друга. І не просто постукала, а увірвалася, спалахнувши пожежею, що охопила увесь перший поверх. Нещасна старенька, намагаючись врятувати хлопчика, задихнулася димом, піднімаючись сходами на другий поверх. А хлопчик так голосно кричав, що його крики почув самотній чоловік, що купив недавно дім навпроти. Вибігши з дому в самій близькості, він водостічною трубою забрався на другий поверх в ту мить, коли полум'я вже охопило кімнату дитини. Коли пожежна команда приїхала, пожежники побачили, як чоловік, сидючи на землі біля догорюючого будинку, міцно обнімав заплакану дитину. Малий так сильно притулювся до нього, схопившись за лахміття, на яке перетворилася розірвана майка, що бригада «швидкої» ледве відірвала їх один від одного.

Коли минуло кілька тижнів після того, що сталося, зібрався громадський суд селища, щоб вирішити, кому доручити опіку над осиротілою дитиною. Кілька чоловіків — фермер, шкільний вчитель і успішний підприємець виклали суду причини, з яких вони хотіли би взяти на себе турботу про хлопчика. Сама ж дитина не брала участі в тому, що відбувалося. Здавалося, хлопчика зовсім не цікавила його доля.

Але несподівано в залі суду появився новий чоловік. Звернувшись до судді, він заявив, що бажає взяти на себе опіку над сиротою. Суддя з подивом глянув на того, хто прийшов, і попросив обґрунтувати таку заяву. Чоловік поволі підняв руки, раніше сховані за спиною. Вони були дуже спотворені великими, глибокими опіками. Присутні в залі зойкнули, а хлопчик, радісно скрикнувши, зірвався зі стільця, підбіг до чоловіка, обняв за шию і вже не відпускав. Він впізнав свого рятівника. Фермер, підприємець і вчитель, переглянувшись, мовчки вийшли із зали суду. Зранені руки виявились вагомим аргументом, ніж всі їх обґрунтування, разом взяті.

Сподіваюся, мені тепер нічого не треба пояснювати, — закінчила я, піднімаючись і беручи з рук провідниці квиток. Взяти сумку, я вийшла з купе.

Для мене й досі залишається загадкою, чи вразила моя оповідь Вероніку Сергіївну. Але найкращою нагородою послужила послана мені усмішка теплого усмішка чоловіка, який не так давно сидів навпроти і якого я побачила у вікно маршрутного таксі, що відвозило мене від вокзалу.

Н. А.

Людей і досі охоплює ностальгія за спокійним радянським життям, яке безповоротно відійшло в минуле. На Інтернет-форумах у захоплених тонах обговорюють життєвий уклад 70-80-х років минулого століття. Про мистецтво того часу також прийнято говорити піднесено. Та це й зрозуміло: люди просто втомилися від всездозволеності, що панує ось уже 20 років. Але при цьому ніхто не задається питанням: звідки взялася ця всездозволеність, якщо все було так добре? Чи може з нічого вийти щось? Чи може з пшеничного зерна вирости бур'ян? Звідки взялася вся ця нечисть, яка так поширилася останнім часом?

Згадаймо лише деякі моменти того спокійного життя. В армії тоді служили два роки. А що в ній творилося у 70-80-х? Вже тоді розцвітала пишним цвітом дідівщина, і про це знали всі, але ставились спокійно, тому що ЗМІ не будоражили суспільну думку з цього питання. Змушуючи прати свої онучі молодих призовників, кожний беззаконник знав, що через рік чи раніше служба закінчиться, він повернеться до нормального життя, продовжить навчання в інституті, стане шанованою людиною, а служба забудеться. Але не так виходить, як хотілось би, тому що є Бог, Котрий сказав у Своїм слові: **«Не обманюйтеся — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!»** (Гал. 6:7). Тобто не можна вчинити підлість, а потім продовжувати жити, як раніше, — розплата обов'язково настане. В 70-х вважали, що це нормально — жити за законами всездозволеності протягом двох років. І Бог допустив, щоб всездозволеність переслідувала нас протягом всього життя.

П'янство сьогодні досягло таких масштабів, що загрожує дальшому існуванню слов'янських народів. Багато хто справедливо жахається розмаху пияцтва серед дітей і підлітків і запитує: «Куди дивиться уряд?». Прийнято вважати, що пияцтво завжди було проблемою номер один на Русі. Хоча є й інша думка. Деякі історики стверджують, що до 60-х років минулого століття п'янство не було великою проблемою. Споювання народу почалося на початку 60-х, за Хрущова, і успішно продовжилось за Брежнєва. Як наслідок, уже на початку 80-х смертність у Росії перевищила народжуваність. В 1985 році почалася антиалкогольна кампанія, яка відразу принесла результати: в 1985-1987 роках народжуваність знову почала перевищувати смертність. Але антиалкогольна кампанія, як ми знаємо, зазнала невдачі — здебільшого через те, що народ збунтувався проти неї. І сьогоднішній розмах пияцтва — це результат перемоги народу над антиалкогольною кампанією 1985 року.

А як щодо наркоманії? Існує обивательська думка, що куріння, п'янство і наркоманія — це три різні проблеми. Але в фармакології і алкоголь, і нікотин належать до розряду наркотиків.

Радянське мистецтво сьогодні також популярне. Але поціновувачі цього мистецтва якось не звертають уваги на те, що практично в усіх радянських фільмах починаючи з 60-х є сцени розпивання спиртних напоїв. Деякі аналітики розцінюють це як цілеспрямовану приховану рекламу алкоголю, мета якої — споювання нації. Також доречно зауважити, що в постанові уряду від 1985 року працівникам кіно приписувалось стримування від показу сцен розпивання спиртних напоїв.

Звичайно, не все було погано в радянському кінематографі. Була створена ціла галерея добрих і світлих образів, мета яких — виховати нову, гідну, свідому людину. Але звідки взяли всі ті, хто творить сьогодні що заманеться? Адже всі вони в дитинстві залишали ігри і бігли до телевізора дивитись добрі мультки про Чебурашку. Відповідь проста: мистецтво безсиле перевиховувати людину, тому що в людини після гріхопадіння живе потяг до зла. І ні світове мистецтво взагалі, ні

НОСТАЛЬГІЯ за союзом

радянське зокрема не здатні змінити природу людини.

Але що неможливе для людини, можливе Богові. Якщо людина приходить до пізнання Бога, кається, тоді Бог реально змінює серце такої людини. До речі, більшість дітей, яких віруючі батьки в далекі радянські часи виховували на основі біблійних принципів, вирости гідними людьми, які не опустили в 90-ті, коли почалося царство всездозволеності. Те, чого неможливо досягнути

владу, і ця влада як ніколи слабка. Вона тримається лише на грошах, причому гроші люди самі віддають їй добровільно. Всенародне п'янство збагачує олігархів, які контролюють алкогольну промисловість. Киньте пити — і вони збанкрутують. Киньте курити — і тютюнові іноземні компанії, що заробляють на нас мільярди, заберуться з нашого ринку. Якщо знайдете духовну заміну алкоголю і тютюну, тоді й проблема наркоманії вирішиться, а отже, мафія і наркобізнес збідніють.

Олігархічна влада вкладає величезні кошти в зомбування населення через телевізор. Відмовтеся від цього «зомбоящика» — і олігархи втратять мільярди, а втративши свої мільярди, втратять і владу. Поки народ хоче горілки і видювища, а молоді на додаток до цього забавляється наркотиками, ця влада буде тільки міцніти.

А згадаймо про систему «блату» і розподілу, про що було прийнято думати одне, а говорити інше, або ж анекдоти про владу, Леніна і Чапаєва... Більшість людей подобається безвідповідальності, подобається, коли тебе поведуть строєм, а ввечері дадуть чашку банди і телевізор. Життя в СРСР — релігія влади антихриста. І більшість до неї вже готові.

Чи можна очікувати, що ми знову повернемося до спокійного життя, до справедливішого суспільства? Розгорнімо Слово Боже про останні часи: **«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажливі, батькам неслухняні, невдячні, неповажні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, — вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклись»** (2 Тим. 3:1-5).

З часу гріхопадіння людство коїться вниз. Так, Бог дав людині свободу вибору, але Бог також знає, що людина вибере зло, тому в Біблії і сказано, що на завершальному етапі людської історії суспільство деградує зі своєї ж вини. І в Біблії немає жодного тексту, спираючись на який, можна було б сказати, що люди виберуться з трясовини аморальності і, як наслідок, життя суспільства в цілому поліпшиться. Біблія не дає найменшої надії на більш справедливе облаштування суспільства, але вона дає надію кожній людині індивідуально.

Христос сказав: **«А хто витерпить аж до кінця — той буде спасений!»** (Мт. 24:13). Тобто той, хто прийме Христа в цьому оманливому світі і збереже віру свою до кінця всупереч хаосу і обману, що панують навколо, той впаде вічне життя. І сьогодні ми стоїмо перед вибором: увірвати в Бога, покаятися і жити за Його Словом, чи ж жаліти за безповоротно втраченими днями, при цьому скоюючись разом з світом у прірву, і в кінцевому підсумку загинути. Який вибір зробити ти, читачу?

за допомогою мистецтва, можливо досягнути через віру в Бога.

У XX столітті були дві системи, два напрями в мистецтві. Радянське мистецтво ставило своїм завданням виховання нової людини, і, як вже сказано вище, з цим завданням не справилося. Капіталістичне мистецтво працювало і продовжує працювати за принципом «хліба і видювища». І хоч ми і в радянські часи любили своє мистецтво, проте, все-таки, тягнулись і до видювища. Скільки цікавості свого часу виявляла молодь до забороненої західної поп-культури: шукали і діставали записи груп «Бітлз», «АйСіДіСі» та інших. Радянська цензура не пропускала цю гідоту в ефір, і в цьому її політика збігалася з біблійною позицією. Біблія однозначно забороняє таку свободу, яка дає зелене світло на поширення різного роду видювищ і богохульства.

Але Бог через Духа Святого реально дає віруючій людині духовний імунітет, який робить її несприйнятною до видювища, тобто віруючій людині просто гідко дивитись на це. Атеїзм такого імунітету не дає, тому вже тоді спостерігалася тяга до поп-культури, і коли влада завіса — усі кинулись на концерти майклів джексонів і тому подібних. Нині вже немає особливої потреби в майклах джексонах — маємо «Дім-2».

Наслідок лібералізації — деградація населення. Важко жити в деградованому суспільстві, і тому не дивно, що появився такий феномен, як ностальгія за СРСР. Але треба розуміти й те, що сучасне беззаконня не виникло з нізвідки; передумови існували в радянському суспільстві, і атеїзму не під силу було їх ліквідувати. (Що стосується капіталістичної системи з її потягом до гамбургерів і видювища, то вона поки що пережила соціалізм лише на 20 років. В історичному плані термін мізерний, і навряд чи вона протягне наступні 20 років).

Так, раніше життя було спокійнішим — головним чином, тому, що люди все-таки були моральнішими. Чи можливе повернення суспільства до старого спокійного життя? Теоретично так, якщо люди знову стануть моральнішими. Тільки лінивий не нарікає на нинішню

Читаючи про гріхопадіння Адама і Єви в третьому розділі Книги Буття, ми стикаємося зі «змійом». Дехто вважає, що оскільки тварини говорити не можуть, то біблійна історія про гріхопадіння людства — це всього-на-всього алегорія.

То що за таємнича особа ховається під маскою змія? Хто цей таємничий «ніхто», який міг не тільки розмовляти з Своєю людською мовою, а й підштовхнути її до непокори Богові?

Щоб відповісти на це запитання, скористаймося золотим правилом інтерпретації Святого Писання, яке проголошує: «Біблія інтерпретус Біблію». Отож звернемося до Слова Божого і дізнаємося, що воно говорить про цього змія.

Що про сатану говорить Ісус Христос

Одного разу, звертаючись до фарисеїв, що намагалися Його вбити, Ісус сказав: «Ваш батько — диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете. Він був душолюб спокоєв і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправди» (Ів. 8:44).

На які події минулого, під час яких диявол говорив неправду і задумував убивство, Ісус посилається? На наш погляд, спокуса Єви цілком підходить до цього опису. Ті події цілком відповідають висловлюванню Ісуса «спокоєв», оскільки гріхопадіння людини — перший запис подій після її створення. Змій збрехав Єві, сказавши: «Умерти — не вмере». Це була перша неправда, запис про яку зберігся у Святому Письмі. А титул «батько неправди» якомога точно описує особу, викриту в першій у світі неправді.

Біблійний богослов XVIII століття Метью Генрі так прокоментував цей текст: «Сатана — великий пропагандист різного роду неправди. Він — неправдомовець і спокусник, що називає зло добром, добро — злом і обіцяє свободу через гріх».

Як відомо, через неправду змія постраждали не лише Адам і Єва, а й усе людство. Смерть увійшла у світ через перший гріх і тепер панує в усіх людях. Титул «душогуб», яким Ісус наділив сатану, якнайкраще годиться для особи, яка спокусила Єву на початку віків.

Отож опис сатани в Євангелії від Івана 8:44 — це точний опис чорної роботи, вчиненої змієм в Едемському саду. Більше того, у стародавній історії немає

жодного випадку, який краще відповідав би цьому опису, ніж історія про спокушання Єви, записана в Бутті 3.

Ще тісніший зв'язок між сатаною і змієм з Книги Буття можна побачити в Об'явленні 12:9: «І скинений був змії великий, вуж стародавній, що звється дияволом, і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його ангולי були скинені»; і в Об'явленні 20:2: «І схопив він змія, вужа стародавнього, що диявол він і сатана, і зв'язав його на тисячу років».

Слово «сатана» означає «суперник» або «ворог»; термін «диявол» означає «наклепник» або «звинувачувач». Отож він зводить наклеп Богові на людину, а людини — на Бога.

То ким же був змії

У Біблії говориться, що «сам сатана прикидається анголом світла» (2 Кор. 11:14). Він любить маскуватися під ангола світла. Однак сумнівно, щоб змії у третьому розділі Буття був лише символічним зображенням сатани. Як і думка, що сатана перетворився на змія. Змій був зброєю в руках сатани. Це видно з опису рептилії в Бутті 3:1: «Але змії був хитріший над усю польову звірину, яку Господь Бог учинив...» та з прокляття, яким Бог прокляв змія в Бутті 3:14: «... ти проклятіший над усю худобу і над усю звірину польову! На своїм череві будеш плазувати і порох ти їстимеш у всі дні свого життя».

Біблія розповідає також про те, що перш ніж Юда Іскаріот покинув кімнату, в якій відбувалася таємна вечеря, у нього ввійшов сатана: «Ісус же відказує: «Це той, кому, умочивши, подам Я куска». І, вмочивши куска, подав синові Симона, — Юді Іскаріотському!.. За тим же куском тоді в нього ввійшов сатана» (Ів. 13:26-27).

А згадаймо історію, коли Ісус вигнав з чоловіка легіон демонів. Що з ними сталося після цього? Вони увійшли в стадо свиней, які паслися неподалік і які потім кинулися з кручі в море і втопилися (Мр. 5:1-13).

Це ще раз підтверджує правильність припущень, що сатана оволодів тілом змія і скористався ним для здійснення свого підступного плану — спокушання Єви.

Змій вважається символом зла і сатани зовсім не випадково. Коріння цього символізму входить в глибину віків — до історії спокушання Єви в Едемському саду.

Чи може сатана говорити?

Коли сатана спокушував Ісуса, він це

Ким був змії

робив за допомогою слів. Ісус Христос також відповідав йому звичайною людською мовою. Цей діалог записаний в двох Євангеліях (Мт. 4:1-11 і Лк. 4:1-13). І хоч нам відома вся розмова, Біблія не розповідає, як виглядав сатана, спокушуючи Ісуса в пустині.

Сатана — це реальна особа. Відомо, що одного разу він з'явився Мартину Лютеру настільки реально, що той кинув у нього чорнильницю.

Повертаючись до історії гріхопадіння людства, доречно процитувати слова християнського письменника Освальда Сандерса, який сказав: «Дозволю собі провести ризик між змієм і ослицею Валаама: ослиця, що розмовляла, була божественним чудом, тоді як змії, що говорив, був сатанинським чудом».

Звідки взявся сатана

Бог не розповідає нам надто багато подробиць про походження і гріхопадіння сатани. З Біблії відомо наступне: сатана був чудовим Божим ангелом — херувимом: «Ти пробував ув Едені, садку Божому: усякий дорогий камінь — на одежі твоїй: карнеоль, топаз і яспіс, хризоліт, согам, і онікс, сапфір, рубін і смарагд, і золото; зняряддя бубнів твоїх та сопілок твоїх були в тебе ще дня, коли був ти створений, були вони наготовлені. Ти помазаний херувим хоронитель, і Я дав тебе на святу гору Божу, ти ходив посеред огнистого каміння. Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення, аж поки не знайшлася на тобі несправедливість» (Єз. 28:13-15).

Тепер сатана — голова занапащених ангелів, названих демонами і нечистими духами. «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь», що дияволів та його посланців приготований» (Мт. 25:41); «І скинений був змії великий, вуж стародавній, що звється диявол і сатана, що зводить усесвіт, і скинений був він додолу, а з ним і його ангולי були скинені» (Об. 12:9); «Бо як Бог анголів, що згрішили, не помилував був, а в кайданах темряви вкинув до аду, і передав зберігати на суд...» (2 Петр. 2:4).

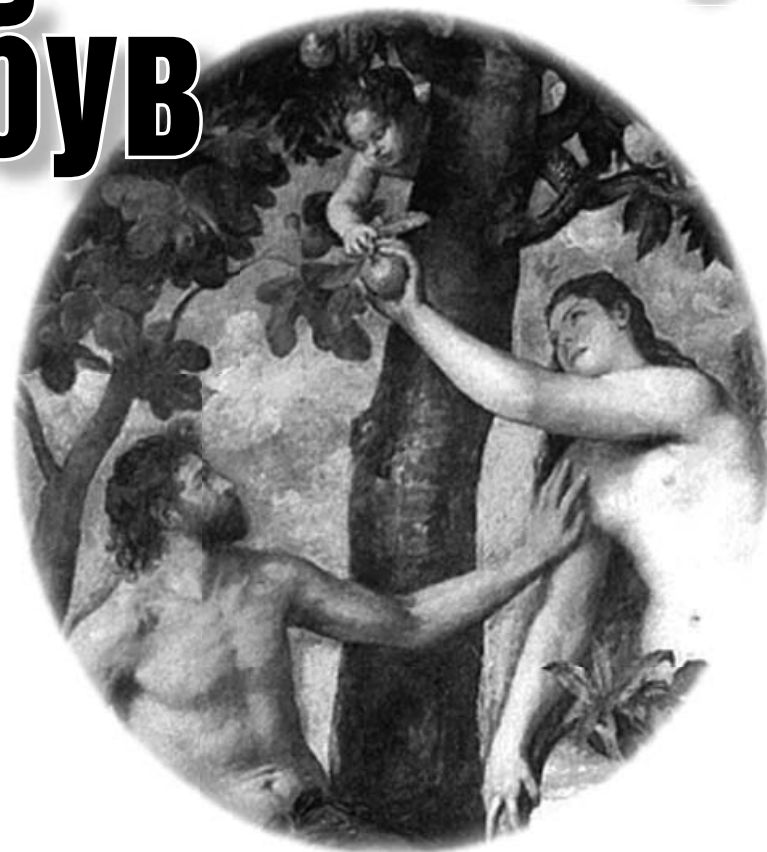
Тексти з Йов 1:6-12 і Йов 2:1-6 описують бажання сатани погубити Йова. «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожертви кого» (1 Петр. 5:8).

Гріхопадіння сатани сталося через його гордість: «Ти був бездоганний у своїх дорогах від дня твого створення, аж поки не знайшлася на тобі несправедливість. Через велику торгівлю твою твоє нутро переповнилось насиллям, і ти прогрішив. Тому Я зневажив тебе, щоб не був ти на Божій горі, і погубив тебе, хоронителю херувиме, з середини огнистого каміння. Стало високим твоє серце через красу твою, ти занапастив свою мудрість через свою красу. Кинув Я тебе на землю, дав тебе перед царями, щоб дивилися на тебе» (Єз. 28:15-17).

Швидше за все, гріхопадіння сатани і його ангелів сталося після шести днів творення. Адже все, що створив Господь Бог, було прекрасним: «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото — вельми добре воно! І був вечір, і був ранок, — день шостий» (1 М. 1:31); і до гріхопадіння людини, описаного в Бутті 3.

Роль ворога в нашому світі

Деякі люди помилково думають, що сатана — це «управитель пекла». Таке розуміння помилкове і небіблійне. Ісус називає сатану «князем світу цього»: «Тепер суд цьому світові. Князь світу

цього буде вигнаний звідси тепер» (Ів. 12:31); «Небагато вже Я говоритиму з вами, бо надходить князь світу цього, а в Мені він нічого не має» (Ів. 14:30).

Біблія називає сатану богом цього віку: «Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине, — для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум» (2 Кор. 4:3-4); князем, що панує в повітрі: «... за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних» (Еф. 2:2).

Біблія говорить також, що він «мандрує по землі та й перейшов її»: «І сказав Господь до сатани: «Звідки ти йдеш?» А сатана відповів Господеві й сказав: «Я мандрував по землі та й перейшов її» (Йов. 2:2); «Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає пожертви кого» (1 Петр. 5:8); «Зодягніться в повну Божу зброю, щоб могли ви стати проти хитрощів диявольських» (Еф. 6:11). Ворог знає, що засуджений на вічну загибель, але хоче затягнути з собою в пекло якомога більше людських душ.

Навіщо Бог створив його

По-перше, Бог не створював сатану. Так само, як Він не створював Адама грішною людиною. Господь створив прекрасного ангела — «херувима-хоронителя», як його описує Біблія в Книзі пророка Єзекіїля 28:13-17. Він був ангелом світла доти, поки в його серці не зародилася гордість. Це і стало початком його падіння. Тепер це ангел темряви, нечистий дух.

Якщо Господь Бог знав, що сатана буде спокушувати людину і Адам з Євою згрішать, то чому ж Він не втрутився в хід подій і не змінив їх на краще? Річ у тому, що Бог дав Адамові (і в його особі — всьому людству) волю і право вибору. Бог ніколи не порушує Свої закони, і ніколи не тисне на волю людини. Він лише надає право вибору і радить, що краще. На жаль, людина вибрала гріх і тепер пожинає плоди свого вибору.

Бог дозволив гріху ввійти у світ, хоча й знав, які наслідки гріха і на що Йому доведеться піти для того, щоб позбавити світ від гріха. Бог запланував для людей спасіння від гріха, яке даровано нам через смерть і кров Ісуса Христа: «... кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому!» (Євр. 9:14); «... не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа як непорочного й чистого Ягняти, що призначений був ще перед закладами світу, але був з'явлений вам за останнього часу. Через Нього ви віруєте в Бога, що з мертвих Його воскресив та дав славу Йому, щоб була

ваша віра й надія на Бога» (1 Петр. 1:18-21); «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7); «Бог є любов. Любов Божа до нас з'явилася тим, що Бог Сина Свого Однородженого послав у світ, щоб ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Ів. 4:8-10).

Бог запланував повністю зруйнувати діла диявола: «Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку. Тому то з'явився Син Божий, щоб знищити справи диявола» (1 Ів. 3:8); проголосити Свою праведність через Великий і Страшний суд і покарати нечестивих: «... бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, і мертвих Його воскресивши» (Дії 17:31).

Бог запланував відправити сатану в озеро вогненне (пекло), яке Він приготував для диявола і його ангелів: «Тоді скаже й тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволів та його посланців приготований» (Мт. 25:41); «А диявол, що зводить їх, був укинений в озеро огненне та сірчане, де звірина й пророк неправдивий. І мучені будуть вони день і ніч на вічні віки» (Об. 20:10).

Усі, що повстали проти Бога і не прийняли дар спасіння, будуть також засуджені і кинуті в вогненне озеро: «Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:18); «І я бачив престоло великого білого, і Того, Хто на ньому сидів, що від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлося. І бачив я мертвих малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася інша книга — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинках їхніми. І дало море мертвих, що в ньому, і смерть і ад дали мертвих, що в них, — і суджено їх згідно з їхніми вчинками. Смерть же та ад були вкинені в озеро огняне. Це друга смерть — озеро огняне. А хто не знайшовся написаний в книзі життя, той укинений буде в озеро огняне...» (Об. 20:11-15).

Запрошення Бога ще залишається в силі. Він кличе всіх відмовитися від своїх гріхів і примиритися з Ним через кров Ісуса Христа: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Ів. 3:16-17); «Не зважаючи ж на часи невідомості, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися» (Дії 17:30).

Я увірував в Ісуса...

Вітаємо! Ви прийняли рішення, яке змінить ваше життя назавжди. Можливо, ви запитуєте себе: а що ж далі? Як почати свій шлях з Богом? У Біблії описані п'ять кроків, які допоможуть вибрати правильний напрям.

Переконайтесь, що правильно розумієте спасіння

Святий апостол Іван повідомляє нам: «Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви, віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя» (1 Ів. 5:13). Бог хоче, щоб ми розуміли спасіння. Щоб ми були повністю впевнені в тому, що спасенні.

Треба чітко знати головні аспекти спасіння: всі ми грішні (Рим. 3:23); вічне відділення від Бога — це кара, яку ми заслужили за свій гріх (Рим. 6:23); Ісус помер на хресті, щоб заплатити за наш гріх (Рим. 5:8; 2 Кор. 5:21). Ісус помер замість нас, прийнявши кару, яку заслужили ми. А воскресіння Христа довело, що Його смерть повністю спокутувала наш гріх.

Усім, хто повірив, що смерть Ісуса стала платою за його гріх, і довірився повністю Христу, Бог дає прощення і спасіння (Ів. 3:16; Рим. 5:1; 8:1).

Якщо ви повірили в Ісуса Христа як Свого Спасителя — ви спасенні! Усі ваші гріхи прощені, і Бог обіцяє, що ніколи не покине вас (Рим. 8:38-39; Мт. 28:20). Пам'ятайте, що ваше спасіння гарантує Ісус Христос (Ів. 10:28-29). Якщо ви вірите в Ісуса як свого Спасителя, то можете бути впевнені, що проведете вічне життя в раю з Богом!

Знайдіть церкву, яка навчає Біблії

Церква — це не будівля, це люди. Для тих, хто вірує в Ісуса Христа, дуже важливо спілкуватися з іншими віруючими. У цьому й полягає одна з головних цілей церкви. Після того, як ви повірили в Ісуса Христа, знайдіть церкву, яка дотримується Біблії, і поговоріть з її керівником. Повідомте йому про вашу віру в Ісуса.

Друга ціль церкви — вивчення Біблії. Ви навчитеся застосовувати Божі вказівки у своєму житті. Розуміння Біблії допоможе вам досягти успіху. «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

Третя ціль церкви — возвеличення і прославлення Бога. Ми дякуємо Богові за все, що Він зробив. Бог спас нас. Він любить нас і дає нам все необхідне. Він керує нами і повчає нас. То як ми можемо не дякувати Йому? Бог святий, праведний, люблячий, милосердний і милостивий. Книга Об'явлення 4:11 проголошує: «Достойний Ти, Господи і Боже наш, прийняти славу, і честь, і силу, бо все Ти створив, із волі Твоєї існує та створене все!».

Виділіть час для щоденного спілкування з Богом

Дуже важливо щодня проводити час у спілкуванні з Богом. Одні спілкуються вранці, інші надають перевагу вечірнім годинам. Не має значення, як ви назвете цей час і в яку пору дня будете його проводити, найважливіше — щоб ви регулярно проводили час з Богом.

Що передбачає спілкування з Богом?

По-перше, це молитва, безпосереднє спілкування з Богом. Розповідайте Йому про свої турботи і проблеми. Просіть в Нього мудрості і керівництва, а також того, чого потребуєте. Розкажіть про вашу любов до Нього і про те, як ви цінуєте все, що Він робить для вас. У цьому й полягає суть молитви.

По-друге, це читання Біблії. Окрім вивчення Біблії в церкві, вам необхідно читати Біблію самостійно. Біблія містить всю інформацію, необхідну для успішного християнського життя. У ній є всі Божі вказівки щодо того, як приймати правильні рішення, як пізнавати Божу волю, як проповідувати іншим і зростати духовно. Біблія — це Боже Слово до вас. По суті, Біблія — це Божа інструкція, як прожити життя так, щоб воно було до вподоби Йому і задовольняло вас.

Спілкуйтесь з людьми, які можуть допомогти вам зростати духовно

В 1 Кор. 15:33 написано: «Не дайте себе звести — товариство лихе псує добрі звичай!». Біблія застерігає нас від впливу поганих людей. Час, проведений в «поганому товаристві», веде до спокуси. Характер людей, з якими ми спілкуємось, неодмінно вплине на нашу поведінку. Ось чому так важливо оточувати себе людьми, які люблять Бога і віддані Йому.

Постарайтесь знайти друзів, які зможуть підтримати вас (Євр. 3:13; 10:24). Це зовсім не означає, що ви повинні забути всіх своїх друзів, які не знають Господа Ісуса як свого Спасителя. Продовжуйте любити їх. Повідомте їм про те, що Ісус змінив ваше життя і ви не можете робити ті речі, які робили зазвичай. Просіть у Бога можливості поділитися з ними свідченням про Ісуса.

Охрестіться

Багато людей помилково розуміють суть хрещення. Слово «хрещення» означає занурення у воду. Це біблійний спосіб публічного проголошення вашої віри в Ісуса і рішення йти за Ним. Занурення у воду символізує наше поховання з Христом, а вихід з води — Його воскресіння. У хрещенні ми отожднюємо себе зі смертю Ісуса, Його похованням і воскресінням (Рим. 6:3-4).

Саме хрещення не приводить до спасіння. Хрещення не змиває гріхи. Це тільки крок послуху і проголошення віри в Христа як свого Спасителя.

ДОСЛІДЖУЄМО БІБЛІЮ

Коли Бог не може відповісти

Юдейський народ опинився в полоні у самому серці Вавилонської держави. Бранці з подивом споглядали прекрасні храми Вавилона, золоті і срібні статуї богів численних народів, що населяли імперію Навуходоносора II. І не тільки споглядали, а й починали служити їм. А тим часом їхні брати, що доживали останні дні свободи в приреченому Єрусалимі, споруджували подібних ідолів в самому храмі Істинного Бога.

І Господь до пророка промовив: «Сину людський, ці мужі допустили своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї покляли перед обличчям своїм. Чи ж можуть вони запитувати Мене? Тому говори з ними та й скажеш до них: Так говорить Господь Бог: Кожен чоловік з Ізраїлевого дому, що допустить своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї покладе перед обличчям своїм, і прийде до пророка, тому Я, Господь, відповім, згідно з цим, згідно з многотою його божків, щоб схопити тих з Ізраїлевого дому за їхнє серце, бо всі вони віддалилися від Мене через своїх божків!» (Єз. 14:3-5).

Яке відношення це має до нас, сучасних людей? Біблія — це книга не лише про минуле, а й про теперішнє і майбутнє. І 14-й розділ Книги Єзекіїля безпосередньо стосується нашого часу.

Ідоли в церкві

Головна біда полягає в тому, що ідоли проникли в саму християнську церкву. Господь неодноразово застерігав від створення будь-якого кумира: «Так говорить Господь: Не навчайтесь доріг цих народів і небесних ознак не лякайтесь — бо тільки погани лякаються їх! Бо устави народів — марнота вони, божок бо — це дерево, з лісу вирубане, і це діло рук майстра сокирою! Сріблом та золотом його прикрашають, цвяхами та молотками прикріплюють їх — і він не захищається. Вони, як опудало на огірковим городі й безмозгі, і кінце їх носять, бо не ходять вони. Не бійтеся їх, бо не вчинять лихого, і також учинити добро — це не в їхній силі!.. Вони стали всі разом безумні й безглузді, наука марна — оце дерево! Срібна бляха з Таршішу привезена, золото ж з Офіру, праця майстра й руки золотарської, блакить та пурпура — їхня одіж, усі вони — праця митців... Тоді кожна людина дуріє в своєму знанні, усяк золотар посоромлений через боввана, бо відлив його — це неправда, і немає в них духа!.. Марнота вони, вони праця на сміх — за часу відвідин їх вони згинуть!» (Єр. 10:2-5, 8-9, 14-15).

«І до кого вподобите Бога, і подобу яку ви поставите поруч із Ним?» (Єр. 40:18); «І будете ви сильно стерегти свої душі, бо не бачили ви того дня жодної постаті, коли говорив Господь до вас на Хориві з середини огню, щоб ви не зіпсулися, і не зробили собі ідола на подобу якогось боввана, зображення самця чи самиці» (5 М. 4:15-16).

Отже, Господь через Своє Слово чітко й категорично забороняє будь-яке зображення Бога. Сьогодні ж, увійшовши до храмів багатьох християнських конфесій, ми бачимо зображення — і Господа, і Діви Марії, і численних святих. Як виникла ця невідповідність між Словом Живого Бога і практикою християнського життя?

Давні християни добре знали, що Закон суворо забороняв зображувати Бога, і твердо дотримувалися цього правила. Перші зображення носили чисто символічний характер. Один з ранніх авторів пише: «У церквах стародавніх християн не було жодних зображень чи картин... Але мало-помалу це проникло і в церкву. Замість зображень чи емблем богів, якими погани прикрашали свої дома, меблі, свої печатки, християни почали застосовувати зображення переносного значення: пастух, що несе на своїх плечах ягнятка, натякаючи на Христа як «добраго Пастиря», голуб як символ Святого Духа; корабель, що означає церкву...»

Одночасно з цим почалося поклоніння хресту і мощам. «Внаслідок припинення гонін випадки мучеництва стали вельми рідкими. У першій

Як не стати чужим Богові

половині четвертого століття стало звичним проголошувати похвальні слова у дні спомину про мучеників. Звідси виник звичай звертатися до них на їх гробницях і просити заступництва в ділах як духовних, так і матеріальних. Тіла мучеників користувалися особливим пошанівком. Жертovníки і каплиці зводились на їх гробницях; мощі їх переносилися з первісних поховань, окремим їх частинами приписувалась надприродна сила, їх клали під престולי церков». «Чудесним» чином були виявлені тіла практично всіх апостолів і навіть патріархів і пророків Старого Заповіту. Була влаштована справжня торгівля нібито святими мощами, яку час від часу змушені були припиняти імператорські укази. Бізнес був поставлений на широку ногу і супроводжувався неймовірною безсоромністю. Так у загальному підсумку було придбано десятки голів Івана Хрестителя, кілька тисяч пальців апостола Петра і т. д.

«Але ще цікавішим, ніж череп чи сандалі, нагадуванням про померлого святого служило... його зображення, яке допускалося з метою просвітити людей неосвічених, запалити їх завзяття», — пише той же автор. Цю ідею для виправдання існування ікон намагались поширювати і сучасні священники, у церквах яких є ікони чи статуї. Скажімо, протоієрей Серафим Слобідський пише: «Молячись перед іконою, ми повинні пам'ятати, що ікона не Сам Бог чи угодник Божий, а лише зображення Бога чи угодника Його. Тому не ікони ми повинні молитися, а Богові чи святому, який на ній зображений».

Однак цей же автор пише: «Зображення це неодмінно освячується водою: через це освячення ікони посилається благодать Святого Духа, і ікону вже шанують як святу. Бувають ікони чудотворні, через які благодать Божа, що перебуває в них, проявляється навіть чудами, наприклад, зцілює хворих». Як неважко помітити, одне твердження суперечить іншому. Перше говорить, що ікона — це просто зображення Бога чи святого, а друге стверджує, що ікону потрібно шанувати як святу. Зверніть увагу: не того, хто на ній зображений, а саму ікону.

Серед ікон із зображенням Христа одні вважаються чудотворними, інші — ні. Одні зцілювати можуть, інші — ні. Але якщо ікона — це тільки зображення, тоді той, хто зображений на ній, повинен сотворити чудо через будь-який свій образ. Майже в кожній церкві є ікони Діви Марії, але здійснити чудо можуть далеко не всі. І пам'ятництво поширене не просто до ікон, а саме до чудотворних ікон. Знову ж таки, зауважмо — не до тих, хто на них зображений, а до ікон.

Самих лише ікон Діви Марії понад 50. Причому одна допомагає від глухоти, інша від пияцтва. І якщо звернутися до тої, яка допомагає від глухоти, з проханням звільнити від пияцтва — толку не буде. Отже, виходить, що Дів Марії кілька десятків, якщо керуватися положенням ряду християнських Церков, що ікона — це просто зображення і молитися треба не йому, а тому, хто на ній зображений. А якщо Діва Марія одна, то яка різниця, з яким проханням звертатися до її різних ікон?

На початку VIII століття — тоді, як це зловживання досягло повного розвитку, деякі з найбільш богобійних греків були стривожені, що під маскою християнства відновлена релігія їх поганських предків. Розпочалася боротьба проти ікон, яка отримала назву іконоборства. Протривавши понад 100 років, вона закінчилася перемогою шанувальників ікон. На VII Вселенському соборі було вирішено: «поставляти і покладати в святих храмах, разом із зображенням чесного і животноного Хреста Господнього, і святі ікони, шанувати і поклонятися їм».

Отже, сьогодні в багатьох християнських церквах звичною практикою стали поклоніння іконам, їх фактичне обожнювання; поклоніння Діви Марії; поклоніння святим; поклоніння хресту, поклоніння святим реліквіям, які мають чисто поганське походження.

Але ж відповідно до Святого Письма зображувати Бога і поклонятися цьому зображенню не можна. Бог ніколи не відповість на молитви таких поклонників. Більше того, вони будуть огидою в Ісуса очак. «Хто відхиляє вухо своє, щоб не слухати Закона, то буде огидна й молитва його» (Трип. 28:9).

Лаодикійський ідол

Колись, звертаючись до Своїх учнів, Христос сказав: «Ніхто двом панам служити не може

— бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Минуло більш ніж 2500 років з часів Єзекіїля, 2000 з часів Христа, а люди так і не хочуть зрозуміти, що служити ідолам і Богові одночасно неможливо. Третій вірш 14-го розділу Книги пророка Єзекіїля чітко розмежовує ідолів, яких люди допустили в своє серце, і тих, яких вони поставили перед своє обличчя. Тут пророк порушує дуже важливе питання про те, що ідоли і ідолопоклонство бувають не тільки зовнішніми, а й внутрішніми. До зовнішніх проявів ідолопоклонства можна віднести: належність до поганських релігій; поклоніння іконам і мощам; поклоніння політичним і релігійним діячам, акторам, співакам.

До внутрішнього ідолопоклонства належать схиляння людини перед самою собою; таємні бажання, хіть; почуття національної вишестості і т. д.

Якщо ми уважно вивчатимемо це питання, то побачимо, що кожна без винятку людина схиляється перед кимсь чи чимось. Ідол — це те, що посідає в житті людини, в її думках перше місце. Ідолом може стати все що завгодно (і хто завгодно). Це те, що заступає від нас Бога, те, заради чого чи кого ми готові поступитися будь-якими принципами. І будьмо чесними — кожен з нас може знайти у своєму серці не одного такого ідола. Ми приносимо жертви цьому ідолові кожного разу, коли діємо всупереч совісті.

Наприклад, ідолом може бути перегляд еротичних фільмів. Бажання їх дивитися опановує всім еством людини. Вона розуміє, що це погано, аморально, суперечить Божому Заповіту, але продовжує вмикати телевизор у вечірній час на «нічному каналі», приносячи цим самим своєму ідолу нову жертву.

Зауважмо: третій вірш підкреслює, що самі люди «пустили своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї покляли перед обличчям своїм» (Єз. 14:3). Не хтось змушує когось вмикати телевизор, не хтось змушує дивитись — ні, сама людина робить це. І робить тому, що їй подобається це робити. Вона йде на повідку свого гріховного тіла, одержуючи від цього задоволення. І дуже скоро перетворюється на раба власних пристрасей, на раба сатани.

Внутрішнє ідолопоклонство найстрашніше з усіх. Головна його небезпека полягає в тому, що людина не зауважує його аж до останньої хвилини, коли ідол вже опиняється в самому серці. Проблема такого ідолопоклонства поширена і серед багатьох християн, які не схиляються перед іконами і дотримуються Закону Божого, але в їх серці живе ідол самоправедності, релігійної винятковості, який перетворює їх на фанатиків або у фарисеїв. І Господь також не може відповісти їм, бо вони поклоняються, окрім Нього, і самим собі.

У цьому була головна біда дому Ізраїлевого. Звертаючись до народу через Єзекіїля, Господь говорить: «Я, Господь, відповім... щоб схопити тих з Ізраїлевого дому за їхнє серце, бо всі вони віддалилися від Мене через своїх божків!» (Єз. 14:4-5).

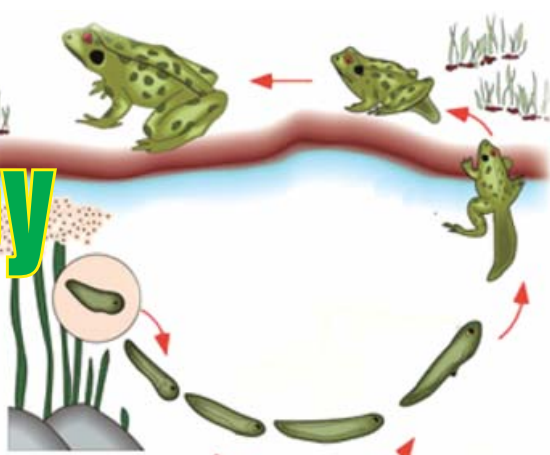
Якщо ми належимо до Божої Церкви, але маємо хоч одного ідола в своєму серці, то також станемо Богові чужими. Це дуже важливо зрозуміти, бо інакше ми загинемо. Найголовніша біда християн, які житимуть напередодні Другого приходу Христа, якраз і полягає в тому, що вони, допустивши ідола самоправедності у своє серце, не побажали цього помітити і в результаті, вважаючи себе духовно багатими і з Богом, опинилися в руках диявола.

«І до Ангела Церкви в Лаодикії напиши: Оце каже Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива: Я знаю діла твої, що ти не холодний, ані гарячий. Якби то холодний чи гарячий ти був! А що ти теплий, і ні гарячий, ані холодний, то виплону тебе з Своїх уст... Бо ти кажеш: Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!» (Об. 3:14-17). І подібно до того, як багато стародавніх ізраїльтян були відкинуті Богом, так і в останні часи Господь вивергне тих християн, які допускають ідолів у своє серце.

Із жаби В... жабу

Перетворення жаби на принца — це, звичайно ж, казка. Але невже жаба не ілюструє еволюцію, що відбувається протягом її власного життєвого циклу? Від пуголовка, що нагадує рибку (в якій є повноцінні зябра), «маленька жабка» швидко «змінюється» для того, щоб вести цілком новий спосіб життя! Її рот розширюється, хвіст розчиняється, утворюється пружний, як гума, язик для ловлення мух, формуються ніздрі, а випуклі очі можуть повертатися на всі боки. Врешті-решт, коли повністю дозрівають легені і виростають чотири лапки, змінений пуголовок святкує своє дозрівання і вискакує з води, щоб жити на суші.

На цьому надзвичайно мініатюрному рівні ми знаходимо не лише повне креслення майбутньої жаби, а й повністю функціонуючу фабрику зі всіма механізмами і обладнанням, які допомагають втілити план в реальність.

ігор просто меркне порівняно з «хореографією» перетворення пуголовка на жабу. Наприклад, життя для пуголовка, без сумніву, стає складним, коли його хвіст щезає, а ноги поки що не вирости. Те саме стосується його внутрішніх органів, кісток, нервів, біохімії і так далі. Будь-який неправильний крок може викликати зупинку всього величезного процесу перетворення і призвести (з позиції пуголовка) до досить сумних результатів!

Кожний крок необхідний для наступного кроку. У ході багаторічної дослідницької роботи були виявлені численні рівні процесів, які необхідні для завершення цієї «зміни життя». Наприклад, процес зникнення хвоста — це високоорганізований запрограмований процес мікрологістики. Спочатку пуголовок пригальмовує утворення м'язових клітин хвоста. Далі він виробляє цілий ряд спеціальних ферментів, що розчиняють клітини хвоста. Після цього в потрібний момент ці ферменти підбираються і вводяться у різні типи хвостових клітин. І нарешті блукаючі макрофаги облаштовуються на хвостових клітинах, що завершили свій ріст, для мікроскопічного «поїдання», розбираючи і збираючи структуру і поживні речовини, що залишилися, для повторного їх використання в ролі будівельних матеріалів

та енергії в інших частинах тіла (тобто хвіст поглинається тілом, а не відкидається).

«Зміни» не означають «еволюція». Тож наскільки правдоподібне твердження про «еволюцію в дії»? Чи є метаморфоз пуголовка наочним прикладом еволюції? Незвичайно складна кодує інформація в ДНК, яка допомагає пуголовку перетворитися на жабу, чітко вказує на Вищий інтелект, Котрий створив такий дизайн. Таке кодування не може утворитися природним шляхом — воно демонструє свідомо створений кінцевий продукт.

Незважаючи на те, що пуголовок може зовнішньо і виглядати як «риба», з першого дня свого життя він — жаба. Усе, що необхідно пуголовку для зміни (тобто вся генетична інформація, плани і способи), вже закладені в основному коді ДНК в ядрах клітин пуголовка. На цьому надзвичайно мініатюрному рівні ми знаходимо не тільки повне креслення майбутньої жаби, а й повністю функціонуючу фабрику зі всіма механізмами і обладнанням, які допомагають втілити план в реальність.

Ця вмонтована інформація — основна відмінність між еволюційною казкою про те, що риба еволюціонувала в амфібію, і реальним світом, в якому пуголовок стає жабою. Пуголовок з першого дня свого народження з ікринки вже оснащений повним набором засобів, необхідних для самостійного перетворення на жабу.

На відміну від цього, риби володіють лише інформацією для «виробництва»... риб! У своїх генах риба не містить інформації про те, як перетворитися на земноводну тварину і не має жодної можливості одержати таку інформацію.

Тому метаморфоз пуголовка аж ніяк не свідчить на користь еволюції — це, швидше, наочний приклад роботи Бога-Творця.

ЦІКАВИНКИ

Гігантська хвиля води

«І дуже-дуже вода на землі прибула, і покрились усі гори високі, що під небом усім. На п'ятнадцять ліктів угору вода прибула, — і покрилися гори» (1 М. 7:19-20).

Яка найбільша хвиля, яку ви коли-небудь бачили на озері чи океані? Вчені говорять, що збереглися свідчення того, що в стародавні часи хвиля заввишки більш ніж 300 метрів охопила частину землі, спричинивши деякі з її геологічних особливостей.

300-метрова хвиля здається нам великою, і це справді велика хвиля. Найбільша хвиля, коли-небудь зареєстрована в сучасні часи, була заввишки 518 метрів і вдарила по окремому району Аляски (для порівняння — висота Ейфелевої вежі в Парижі 324 метри, Останкін-

ської телевежі в Москві — 540 метрів).

Зсув викликав хвилю, яка через форму затоки набула вигляду водяної стіни висотою 500 метрів та охопила протилежні пагорби, позбавивши їх лісів. Двоє людей потонули, але рибалки на борту двох човнів були чудесним чином занесені в море і вижили, щоб розповісти про найекстремальнішу прогулянку всього свого життя.

Деякі геологи вважають, що така сама хвиля, викликана підводним зсувом, пронеслася через Гавайські острови у віддаленому минулому. Як свідчення, вони вказують на відкладення гравію, іноді 7,5 сантиметра завтовшки, так само, як і на поруйоване внаслідок велетенської хвилі дно океану, що чітко видно на південних схилах Гавайських островів.

Згідно з Біблією, це цілком можливо. Ці пласти гравію і руїни на дні океану можуть свідчити про силу великого потопу, який описано в Книзі Буття.

Чи потрібен Україні всенародний День батька

Батьківство в Україні переживає кризу — 45% дітей живуть в сім'ях без батька, 300 тисяч дітей, 95% з яких мають маму і тата, живуть на вулиці, близько мільйона щорічних абортів, зростає кількість «суїцидонебезпечних» підлітків. Ці сумні цифри свідчать про суспільне банкрутство розуміння ролі чоловіка як лідера та голови сім'ї. Саме тому Волинський фонд «Переображення» при підтримці департаменту молодіжної політики та спорту Луцької міської ради за ініціативи Міжнародної громадської організації «Міжнародний центр батьківства» спільно з євангельськими церквами Луцька провів перше святкування Дня батька в Луцьку, організувавши свято для малечі та їхніх батьків.

Соціологічне опитування під час дійства, у якому взяли участь 520 респондентів, ще раз засвідчило, що стосунки лучан з батьками потребують кардинальних змін, оскільки 9% респондентів, а це майже кожен десятий лучанин, взагалі не спілкуються зі своїми батьками; 29% опитаних спілкуються лише декілька годин на місяць; у 23% лучан батько не бере ніякої участі в житті.

Чому у свідомості українців батько — це лише особа, яка заробляє гроші і дбає про матеріальні цінності? Де ж батько, який спільно з мамою бере активну участь у вихованні дитини, сприяє духовному вихованню громадянина України, своїм прикладом передає морально-естетичні норми нащадкам?

Якщо нація використовуватиме Слово Боже як духовний стрижень у сімейному вихованні, то і сім'ї будуть міцніші, і життя дітей стане кращим.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00

дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Четвер - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 50
(гот. «Гетьман»)
тел. (032)295-04-35
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00, П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA, MADRID
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «M» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

salvaciondedios2005@hotmail.com

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Київ та область

КИЇВ, вул. БРУСИЛІВСЬКА, 28/33; НЕДІЛЯ — 10 год.; тел. 044-423-80-64.
БОЯРКА, вул. БІЛОГОРОДСЬКА, 23-А; НЕДІЛЯ — 15.30 год.; тел. 063-747-56-23

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capienza, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірою і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 10 (141)
жовтень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільний пожертвування

Р/р 26008340311261
Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.